

2. Påskedag

En samtale med de 4 evangelister

Kære Matthæus, Markus, Lukas og Johannes

De 4 beretninger om Jesus, de 4 evangelier, placeret allerførst i det Ny Testamente, har man tilskrevet jer.

Hvem end I er, sådan helt nøjagtigt, så vil vi her 2. påskedag sige til jer: Sikken et stort arbejde I har udført, og sikken en betydning det har haft for verden!

Før I fik det skrevet ned, var det der kun mundtligt, fortalt.

Hvordan Jesu liv var, hvad han havde sagt og gjort, alt hvad der skete da han døde og opstod og viste sig igen – det blev fortalt fra den ene til den anden til den tredje. Mundtlige overleveringer, som vi kalder det nu om dage. Ligesom når vi fortæller vores børn og børnebørn om, hvad vi har oplevet, og hvad der skete for år tilbage.

Det der bliver fortalt kan godt ændre sig lidt, ved vi, nogle detaljer kan gå tabt og andre kan komme til.

Nå ja, vi kender det også fra nyhedsmedierne. Selv om det er den samme historie, der skal fortælles, så kan det ske på mange måder, alt efter hvilke kilder man bygger på, og hvilke informationer man mener, det er mest væsentligt at fremhæve.

Måske kan man godt kalde jer evangelister for datidens journalister og sige, at I af Gud fik til opgave at dække den glædelige nyhed, at Gud nu én gang for alle havde forsonet sig med sin skabning ved at sende sin søn Jesus Kristus til verden og lade ham genopstå fra de døde.

Sikken en opgave I stod over for. Alle de mundtlige overleveringer, der var i omløb. I skulle sortere og vælge imellem dem. Og samtidig befandt I jer vidt forskellige steder i den gamle verden, helt uden Internet, Facebook og Skype.

Du Markus, var den første der fik styr på vigtige vidneberetninger om Jesu liv. Du knoklede og skrev dem ned på din særlige måde, du fik dem samlet til en sammenhængende fortælling om Jesu liv, død og opstandelse. Du blev færdig omkring år 70. Hvor må det have været en stor dag, da det var færdigt, Markusevangeliet, som vi kalder det. Forkyndelsen af det glædelige budskab i sin første sammenhængende skriftlige form.

Det gjorde det muligt for jer, Mattæus og Lukas, at fortsætte arbejdet. For Markus' arbejde blev hurtigt ganske udbredt. I var begejstrede for det, men fra jeres egne netværk og menigheder kendte I flere andre begivenheder, hændelser og beretninger om Jesu liv, død og opstandelse. Og de skulle selvfølgelig føjes til.

15-20 år senere fik I så færdiggjort jeres evangelier, hver med sit særpræg. Sikken en bedrift. Og jo, jeg ved, at I vil sige, at det kun lod sig gøre ved Guds hjælp.

Og så dig Johannes, du har altid været lidt for dig selv. Men du havde vel også et helt særligt kildemateriale at trække på, altså ud over det som de andre havde haft adgang til. Det er der mange bibelforskere, der mener. Nogle år efter Matthæus og Lukas, fik du i hvert fald færdiggjort et af de mest elskede evangelier gennem tiden, Johannesevangeliet.

Eftertiden har brugt millioner af timer på at studere jeres skrifter og finde ligheder og forskelle, og prøve at finde ud af, hvor I fik jeres beretninger fra osv. Men fantastisk er det, at jeres 4 evangelier har hver deres særpræg og dog en samstemme og eentydig forkyndelse af Jesus Kristus som Guds søn, nu opstået fra de døde og til frelse for verden. Den forkyndelse har haft enorm betydning og indflydelse på den efterfølgende verdens historie og kultur.

I går påskedag sluttede vi med dit evangelium Mattæus. Her fortalte du, at englen sagde til kvinderne: *'Frygt ikke! Jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå. Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstået fra de døde'*.

Det var en flot afrunding på påskedag. Med de ord fik opstandelsen lov til at klinge videre og vibrere nærmest i hele universet. Det fik en efterklang, som vi har mærket helt ind i vores egen tid.

2. påskedag så, hvad med den?

Ja her kan vi få vores nysgerrighed stillet, og godt for det. For vi vil også gerne høre noget lidt mere konkret. Og vi har mange spørgsmål: var Jesus stadigvæk et menneske efter opstandelsen fra den tomme grav? var han anderledes end før? hvordan så han ud? var han lige så konkret tilstede i verden som før? hvad sagde han? hvad sagde disciplene til det? Og vi kunne blive ved.

Du, Matthæus, ved vist godt, at vi har brug for at få gjort opstandelsen konkret, så den bliver en del af den almindelige verden. *'Jesus kom kvinderne i møde og hilste dem et et 'Godmorgen''* fortæller du. Og *'de omfavnede hans fødder og tilbad ham.'* Det er virkelig meget konkret og ligetil at forstå.

Men det er og bliver alligevel et underligt paradoks, som du her præsenterer os for, Matthæus: På den ene side er Jesus opstanden, han har altså manifesteret sig som det han i virkeligheden er, nemlig Gud. Og samtidig skildrer du ham som en 'helt nede på jorden naturlig' del af vores liv, som man kan møde og sige godmorgen til og røre ved!

Du, Johannes, beskriver her 2. påskedag opstandelsen næsten endnu mere konkret. Endnu mere sansbar.

Du har din egen helt særlige vinkling på historien om opstandelsen og den tomme grav.

'Maria stod udenfor ved graven og græd. Som hun nu stod der og græd, bøjer hun sig ind i graven og ser to engle i hvide klæder sidde dér, hvor Jesu legeme havde ligget, én ved hovedet og én ved fødderne. De sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du?« Hun svarede: »De har flyttet min Herre, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.« Da hun havde sagt det, vendte hun sig om, og hun så Jesus stå der; men hun vidste ikke, at det var Jesus. Jesus sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du? Hvem leder du efter?« Hun mente, det var havemanden, og sagde til ham: »Herre, hvis det er dig, der har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham.« Jesus sagde til hende: »Maria!« Hun vendte sig om og sagde til ham på hebraisk: »Rabbuni!« – det betyder Mester. Jesus sagde til hende: »Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke steget op til Faderen; men gå hen til mine brødre og sig til dem: Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud.« Maria Magdalene gik hen og fortalte disciplene: »Jeg har set Herren,« og at han havde sagt dette til hende.'

Maria genkender ikke Jesus lige med det samme. Hvorfor gør hun ikke det, kunne man spørge?

Maria genkender ikke Jesus lige med det samme. Hvorfor gør hun ikke det, kunne man spørge?

Som du beretter det, Johannes, tænker vi, at det er fordi noget faktisk er forandret ved ham. Han er opstanden, jo, men han ønsker at kunne være sammen med sine nærmeste på jorden endnu en tid. Heller ikke det varer dog ved, ved vi godt. For med Kristi Himmelfartsdag og pinse sker der endnu en forandring i den måde, som Jesus viser sig for os på.

Ifølge overleveringen forlader Jesus endeligt verden, Kristi Himmelfartsdag, i den skikkelse som vi normalt kender ham.

I pinsen viser han sig så for os igen, nu i sin mest nære form: som kærligheden selv. Som treenig Gud, kunne vi måske også sige. Jo: For nu kan han med Faderens stærke arme række ud og ved Åndens nænsomhed berøre hvert et menneskebarn med sin kærlighed.

Men lad os lige blive lidt ved det konkrete. Og ved opstandelsen 2. påskedag. For vi er stadig nysgerrige på mange ting her, og du Johannes, er en mester i at skildre mødet med den opstandne Jesus, som var det noget der blev rapporteret i et evigt aktuelt nyhedsmagasin.

Som du f.eks skriver i det afsnit, der kommer lige efter evangelieteksten til i dag:

'Om aftenen den samme dag, den første dag i ugen, mens disciplene holdt sig inde bag lukkede døre af frygt for jøderne, kom Jesus og stod midt iblandt dem og sagde til dem: »Fred være med jer!« Da han havde sagt det, viste han dem sine hænder og sin side. Disciplene blev glade, da de så Herren. Jesus sagde igen til dem: »Fred være med jer! Som Faderen har udsendt mig, sender jeg også jer.« Da han havde sagt det, blæste han ånde i dem og sagde: »Modtag Helligånden! Forlader I nogen deres synder, er de dem forladt, nægter I at forlade nogen deres synder, er de ikke forladt.'

Kære Johannes, du ved, at vores konkrete nysgerrighed også af og til udspringer af noget tvivl og vantro. Så vi er glade for, at også den vantro Thomas får en plads i dit evangelium.

Du skriver:

'Thomas, også kaldet Didymos, en af de tolv, havde ikke været sammen med dem, da Jesus kom. De andre disciple sagde til ham: »Vi har set Herren.« Men Thomas sagde til dem: »Hvis jeg ikke ser naglemærkerne i hans hænder og stikker min finger i naglemærkerne og stikker min hånd i hans side, tror jeg det ikke.« Otte dage efter var hans disciple atter samlet, og Thomas var sammen med dem. Da kom Jesus, mens dørene var lukkede, og stod midt iblandt dem og sagde: »Fred være med jer!« Derpå sagde han til Thomas: »Ræk din finger frem, her er mine hænder, og ræk din hånd frem og stik den i min side, og vær ikke vantro, men troende.« Thomas svarede: »Min Herre og min Gud!«'

Hvor er det godt med sådan en 2. påskedag, hvor vi i selskab med de forundrede disciple kan forholde os helt konkret og undersøgende til den opstandne Jesus. Være konkret nysgerrige og måske også lidt skeptiske - ligesom dit barn Thomas.

Kære evangelister: Nu har vi sammen med disciplene oplevet den opstandne Jesus. Hvordan han som opstanden kan være lige så nær, som han var, dengang han gik rundt på jorden.

Tak til jer, Matthæus, Markus, Lukas og Johannes. I har i jeres evangelier givet os mulighed for at komme helt tæt på den opstandne Jesus og hele hans guddommelige familie. Som en del af den familie er vi aldrig i isolation eller efterladt. I stue med den opstandne og hele hans familie skal enhver truende grav blive fyldt med opstandelseslys og håb. Aldrig skal vi sidde alene bag lukkede døre. Hverken nu eller i al evighed. Tak for det.

Glædelig 2. påskedag

Gertrud Bangshøj